

LIBRIS

We know

books

JENNIFER L.
ARMENTROUT

FURIE

ȘI

FURTUNĂ

Traducere din limba engleză de Iulia Dromereschi

LITERA

București

2020

1

-**D**oar un sărut?
Venele îmi pulsau de încântare când mi-am smuls privirea din ecranul televizorului și mi-am îndreptat-o spre Clay Armstrong. A durat un moment până ce ochii mei au recompus chipul lui Clay.

Era numai cu câteva luni mai în vârstă ca mine, iar cuvântul „drăguț“ n-ar fi fost o alegere nimerită pentru a-l descrie. Părul, de un șaten deschis, îi cădea mereu pe frunte, și parcă îmi implora degetele să treacă prin el.

E adevărat că nu văzusem niciodată un Gardian neatrăgător, chiar dacă nu mă pricepeam să le potrivesc imaginea umană cu cealaltă.

Clay ședea lângă mine pe canapea, în livingul părinților săi. Eram singuri, și nu știam exact ce alegeri făcusem în viață ca să ajung să stau aici, alături de el, cu coapsele atingându-ni-se. Asemenea celorlalți Gardieni, era cu mult mai înalt decât mine, cu toate că și eu aveam 1,73, deci nu eram nici pe departe scundă.

În comparație cu majoritatea Gardienilor, Clay se purtase întotdeauna prietenos, ba chiar flirtase cu mine, ceea

ce nu-mi plăcea. Îmi oferea genul de atenție pe care o vedeam în jur, dar pe care nu o promisem până atunci. Nimeni din comunitatea lor, exceptând-o pe prietena mea, Jada, și, firește, pe Misha, nu mă băga în seamă, și nimeni nu voia să mă sărute.

Dar Clay era mereu amabil, îmi făcea complimente chiar și când știam că arăt oribil, și, în ultimele săptămâni, îmi căutase mereu compania. Îmi plăcea felul lui de a fi.

Nu era nimic greșit în asta.

Când s-a apropiat de mine lângă Groapă, care nu era altceva decât locul unde se făceau focurile de tabără și unde tinerii Gardieni se adunau seara să-și petreacă timpul, și m-a întrebat dacă vreau să merg la el să ne uităm la un film, n-a fost nevoie să repete invitația.

Acum, voia să mă sărute.

Și eu îmi doream să fiu sărutată.

– Trinity? a spus, iar eu am tresărit când mi-am dat seama că degetele lui mi se apropiaseră de față. Mi-a prins o șuviță căzută pe lângă obraz și mi-a dat-o pe după ureche. Iar ai început.

– Ce-am început?

– Să dispari, a răspuns el.

Da, făceam asta des.

– Unde ești?

Am zâmbit.

– Aici.

Ochii lui de Guardian, ca niște petice de cer, s-au înfipt într-ai mei.

– Bun.

Am zâmbit mai larg.

– Doar un sărut? a repetat el.

Am răsuflat lent.

– Doar un sărut.

A zâmbit, aplecându-se spre mine, până când gurile noastre s-au aliniat. Buzele mi s-au întredeschis, nerăbdătoare. Mai fusesem sărutată. O dată. De fapt, eu avusesem inițiativa. Îl sărutasem pe Misha când aveam șaisprezece ani, iar el îmi răspunsese la sărut, dar apoi a fost ciudat, pentru că îmi era ca un frate și niciunul din noi nu era genul.

În plus, nu așa trebuiau să stea lucrurile între mine și Misha, pentru că el era ce era.

Iar eu eram ce eram.

Buzele lui Clay le-au atins pe ale mele. Erau calde și... uscate. Am fost străbătută de un fior de surpriză. Credeam că vor fi, nici nu știu – mai *umede*. Dar era... plăcut, mai ales când buzele lui le-au separat pe ale mele și totul a devenit *mai intens*. I-am răspuns la sărut.

Nu am vrut să-l opresc atunci când mâna pe care mi-o ținea pe ceafă i-a alunecat pe spatele, apoi pe șoldul meu. Mă simțeam bine și, când m-a împins ușor în jos, am intrat în joc, punându-mi mâinile pe umerii lui, în timp ce el se folosea de un braț ca să-și susțină greutatea și să nu mă strivească.

Temperatura corpului Gardienilor era mai ridicată decât a oamenilor, decât a mea, dar el mi se părea mai fierbinte, de parcă era pe cale să ia foc.

Iar eu... eram... călduță.

Ne-am sărutat iar și iar, fără ca săruturile să mai fie uscate. Îmi plăcea felul în care corpul lui, de la mijloc în jos, se potrivea cu al meu, cum se mișca peste mine într-un ritm misterios, simțind c-ar trebui să fie, că ar putea fi mai mult de-atât – dacă voiam.

La fel ca atunci când mă ținuse de mână, pe drum spre casă. La fel ca lumânarea pe care o aprinsese, răspândind miros de pepene roșu și limonadă – mi s-a părut romantic, asemenea palmei lui, care se închidea și se deschidea pe șoldul meu. Era plăcut și cald; nu ca și când mi-ar fi smuls hainele de pe mine și ne-am fi lăsat oarecum purtați de val, dar chiar și așa... Era plăcut.

Apoi, mâna lui mi s-a strecurat sub bluză și a urcat, atingându-mi sânul.

„Stai puțin!“

I-am apucat mâna și m-am retras.

– Ho!

– Ce e? Își ținea în continuare ochii închiși, mâna pe sânul meu, mișcându-și șoldurile.

– Am zis doar un sărut, i-am amintit. Ce faci acum e mai mult decât atât.

– Nu-ți place?

Să-mi placă? Ba da, îmi plăcea. La trecut.

– Nu mă mai simt în largul meu.

Nu știi care parte din „Nu mă mai simt în largul meu“ s-a tradus prin „Sărută-mă iar“, dar Clay tocmai asta a făcut. Și-a lipit gura de a mea, iar apăsarea n-a mai fost una suavă, ci aproape a durut.

M-am aprins ca un chibrit. I-am strâns brațul și i-am tras mâna de sub bluza mea. Apoi l-am împins de pe mine, eliberându-mi buzele din sărutare.

– Dă-te! am zis, străpungându-l cu privirea.

– Încercam să... a mormăit el, ridicându-se, dar nu suficient de repede.

L-am împins iar, Tare. Clay s-a rostogolit de pe mine într-o parte. A aterizat pe podea, și greutatea lui a făcut televizorul să trepideze și flăcările lumânărilor să tremure.

– Ce naiba? a strigat Clay, ridicându-se în capul oaselor. Părea uluit că eram capabilă să fac așa ceva.

– Ți-am zis că nu îmi place. Mi-am trecut picioarele peste marginea canapelei și m-am ridicat, adăugând: Și nu te-ai oprit.

Clay s-a uitat lung la mine, clipind lent, șocat. Mi se părea că nici măcar nu mă auzise.

– M-ai împins.

– Da, așa am făcut, pentru că ești scârbos. Am pășit peste picioarele lui și m-am îndreptat spre ușă.

– Nu ți s-a părut că sunt scârbos când m-ai implorat să te sărut.

– Ce? OK. Greșești, am zis. Nu te-am implorat. M-ai întrebat dacă poți să mă săruți și am zis că da, „doar un sărut“. Nu fă pe prostul!

– În fine. Știi ce, mie nici măcar nu mi-a plăcut.

Dându-mi ochii peste cap, m-am întors iar spre ușă.

– Eu, una, n-aș zice că nu ți-a plăcut.

– Doar pentru că ești singura femeie de aici care nu s-ar aștepta să mă împerechez cu ea.

„Împerechere“, în termeni de Gardian, nu însemna „combinație“. Însemna căsătorie și o tonă cubică de Gardieni mititei, iar asta mi s-a părut mai mult decât o insultă. Nu doar pentru că își alesese al naibii de greșit cuvintele, ci și pentru că îi dădeam oarecum dreptate.

Aici nu avea nimeni ochi pentru mine. Nicio relație nu ar fi putut să fie considerată serioasă. Gardienii nu se amestecau cu oamenii.

Nici măcar cu cei de soiul meu.

– Am convingerea că nu sunt singura femeie de aici care nu vrea să se împerecheze cu tine, ticălosule!

Clay s-a mișcat cu viteza unui Gardian. Acum era lângă canapea, și în clipa următoare ajunsese deja lângă mine.

– Nu trebuie să fii...

– Ai grijă cum vorbești, prietene. Iritarea mea s-a transformat iute în mânie, dar am încercat să mă calmez, pentru că... se întâmplau lucruri nasoale când mă enervam.

De obicei, implicau vărsare de sânge.

Și-a încleștat maxilarul, iar pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc, înainte ca trăsăturile frumoase ale feței să i se relaxeze.

– Știi ceva? Hai s-o luăm de la capăt! Mâna lui a ieșit din câmpul meu vizual și mi-a aterizat pe umăr. Am tresărit, speriată de atingerea neașteptată.

O mișcare greșită. *Nu* suportam să mă sperie cineva.

L-am prins de braț.

– Poți să-mi spui cât de tare doare când te izbești de pământ?

– Ce? Clay a căscat nițel gura.

– Pentru că o să te lovești foarte tare. I-am răsucit brațul și, într-o secundă, i-am văzut fața străbătută de șoc. Se pregătea să devină unul dintre războinicii de temut ai lumii, și nu înțelegea cum de ajunsesem atât de repede în avantaj.

Apoi, nu s-a mai putut gândi la nimic.

L-am învârtit și m-am sprijinit pe piciorul drept. Am lovit cu stângul, iar piciorul meu l-a nimerit în spate din plin. Incredibil de mândră de mine, am așteptat să dea cu nasul de podea.

Doar că n-a fost așa.

Clay a zburat prin cameră și s-a izbit de geam. Sticla a crăpat și a cedat, apoi el a zburat pe fereastră, în curte. L-am auzit izbind pământul, și mi s-a părut că sună ca un mic cutremur.

– Ups! am șoptit, cu mâinile la piept. Am rămas o jumătate de minut nemișcată, apoi am țâșnit spre ușă. Ah, nu, nu, nu!

Din fericire, pe verandă era lumină suficient încât să văd unde aterizase Clay.

Zăcea într-o tufă de trandafiri.

– Of, nu pot să cred! Am coborât scările, în timp ce el se rostogolea afară din tufiș, gemând. Părea în viață. Era semn bun.

– Ce mama Iadului se petrece aici?

Am tresărit și am ridicat privirea, recunoscând mai întâi vocea. Era Misha. A ieșit din umbră și s-a oprit în lumina verandei. Se afla prea departe ca să îl pot vedea bine, însă nu era nevoie să îi privesc fața pentru a-mi da seama că avea expresia lui tipică, un amestec de neîncredere și dezamăgire.

Misha și-a mutat privirea de la Clay la mine, la geam și iar la mine.

– O fi musai să aflu?

Prezența lui aici nu reprezenta deloc o surpriză pentru mine. Știam că era doar o chestiune de timp până avea să își dea seama că mă furișasem de lângă Groapă și ajunsese în locul ăsta.

Am copilărit împreună, am avut parte de același antrenament imediat ce am învățat să facem primii pași și a fost lângă mine când mi-am julit pentru prima oară genunchiul,

pe când încercam, și nu reușeam, să țin pasul cu el, lucru care îl amuza. Mi-a fost alături și când viața se prăbușea în jurul meu.

Dintr-un tocilar adorabil, cu pistrui și păr de culoarea morcovului, Misha s-a transformat de-a lungul timpului într-un băiat de-a dreptul atrăgător. Am fost îndrăgostită de el vreo două ore, când aveam șaisprezece ani și îl sărutasem.

Am trăit multe asemenea pasiuni efemere.

Dar Misha era mai mult decât un tovarăș de aventuri sau cel mai bun prieten al meu. Era „Protectorul“ meu, legat de mine de când eram mică, iar legătura era intensă.

Dacă eu muream, murea și el. Dar dacă el murea primul, legătura era tăiată, și atunci un alt Gardian avea să îi ia locul. Mereu mi se păruse nedrept, dar legătura nu era *complet* unilaterală. Ce aveam eu în mine, ceea ce eram îl alimenta, iar puterile lui de Gardian compensau adesea partea mea umană.

Într-un fel, eram două fețe ale aceleiași monede, iar eu încălcasem o regulă divină când îl sărutasem. Tata spunea că Protectorii și cei alocați lor nu trebuie niciodată să-și facă de cap împreună. Credeam că are de-a face cu faptul că eram legați unul de altul, dar nu pătrundeam sensul adevărat. La o adică, cu ce le-ar afecta legătura? Îl întrebam pe tata, dar el mă privise de parcă aș fi vrut să știu cum se fac copii.

Nimic din toate astea nu mă făcea să fiu mai puțin iritată, în acest moment.

– Mă descurc. Am mișcat din cap, arătând spre Clay, care gema, întins la pământ. Vedeam puncte mici și negre pe fața lui. Spini? Doamne, speram că da. E evident, nu?

– Tu ești autoarea? Misha s-a uitat lung la mine.

– Da. Mi-am încrucișat brațele la piept, în timp ce Clay se aduna de pe jos. Nu-mi pare rău deloc. N-a înțeles ce înseamnă „doar un sărut“.

Misha s-a răsucit spre Clay.

– Serios?

– Serios, am confirmat.

Mârâind, Misha s-a apropiat de Clay, care se ridicase în sfârșit în genunchi. Voia să se sprijine de ceva ca să se ridice în picioare. Apucându-l din spate de cămașă, Misha l-a ridicat de la pământ și l-a întors cu fața spre el. Când i-a dat drumul, Gardianul mai scund s-a împleticit un pas înapoi.

– Ți-a spus „nu“ și n-ai ascultat? a repetat Misha.

Clay a ridicat capul.

– Nu vorbea serios...

Iute ca fulgerul, Misha și-a înfipt un pumn în chipul amețit al lui Clay. Băiatul a căzut, pentru a doua oară în aceeași seară.

Am zâmbit batjocoritor.

– Așa cum nici eu nu vorbesc serios? a spus Misha, lăsându-se pe vine. Când cineva spune „nu“, atunci asta vrea să spună.

– Rahat! a miorlăit Clay, ducându-și mâinile la față. Cred că mi-ai rupt nasul.

– De-asta nu mai pot eu!

– Iisuse! Clay a dat să se ridice, dar a căzut iar în fund.

– Trebuie să-i ceri scuze lui Trinity, i-a poruncit Misha.

– Fie cum spui, omule! Clay s-a chinuit să se ridice, apoi mi-a spus, cu vocea înfundată: Scuze, Trinity.

I-am arătat degetul mijlociu.

Misha nu terminase cu el.

– Să nu îndrăznești să-i mai vorbești vreodată. Sau să te mai uiți la ea, sau să respiri măcar în direcția ei. Altfel, te azvârl din nou pe fereastră, și va fi mult mai rău.

Clay și-a lăsat o mână în jos, și am văzut sânge întunecat curgându-i pe față.

– Nu tu m-ai azvârlit...

– Cred că nu pricepi, a mârâit Misha. *Eu* te-am aruncat pe geam, și data viitoare va fi mai rău. Ai înțeles?

– Da. Clay și-a șters gura cu dosul palmei. Am înțeles.

– Atunci, pleacă naibii de aici!

Clay s-a grăbit să intre înapoi în casă și a trântit ușa după el.

– Trebuie să te întorci acasă, a spus Misha cu voce mohorâtă, luându-mă de mână și traversând curtea, spre zona mai întunecoasă.

Nu m-am opus, pentru că, de îndată ce ne îndepărtam de lumină, eu nu mai puteam să văd nimic.

– Trebuie să-l anunțăm pe Thierry, am spus, când am ajuns pe trotuarul ce ducea la clădirea principală.

– O, la naiba, fii sigură că-i spun! Thierry e musai să afle, iar lui Clay nu i-ar strica ceva mai mult decât o trântă zdravănă.

– De acord.

O mare parte din mine voia să se întoarcă acolo și să-l mai scoată o dată pe Clay prin fereastră, dar mai bine îl lăsam pe Thierry să se ocupe de problemă, cu riscul de a purta o conversație foarte jenantă cu bărbatul care îmi era ca un tată.

Oricum, din poziția pe care o deținea, Thierry avea mai multă putere să schimbe lucrurile. El era șeful aici, și nu doar lider de clan, ci Duce. Supraveghea toate celelalte clanuri și numeroasele avanposturi din zona centrală